

SOBRE EL TEATRE

Salvador Sostres

ARTICLE PUBLICAT A L'AVUI EL 31 DE GENER DE 2003.

Quan un restaurant no s'omple ens preguntem què fa malament el restaurant. Quan un programa de televisió no té audiència mirem d'esbrinar quins problemes té el programa de televisió. Quan a un columnista no el llegeix ningú investiguem la prosa i els arguments del columnista. Etcètera. Bé, a mi em sembla que és normal que sigui així, amb independència que també penso que l'audiència, sobretot la quantitat d'audiència, no és ni de molt l'única ni la més fiable manera de mesurar les coses. En canvi hi ha una disciplina on aquest procés s'inverteix: és el teatre. Ara han sortit les dades d'ocupació de la temporada passada dels teatres de Barcelona, i, essent en general pobres i concretament més pobres encara que les del 2001, totes les mirades, totes les investigacions s'han dirigit al públic en lloc d'anar dirigides al producte. Quan es parla de teatre a Barcelona l'única possibilitat d'error està en el públic, i la culpa és sempre nostra si no anem als espectacles que hi ha en cartell. Doncs bé, a mi em sembla que el públic, amb la seva poca assistència al teatre, no ha fet més que penalitzar un teatre fonamentalment vulgar i en molts casos dolent com el que s'ha fet durant la darrera temporada a Barcelona, amb molt poques excepcions de brillantor, desautoritzant de passada aquesta crítica teatral sovint covarda i hagiogràfica que de vegades per por de fer el ridícul i de vegades en connivència amb els productors en més d'una ocasió ha fet passar per grans obres autèntics insults al teatre. Programadors, directors i productors farien bé de pensar-s'ho: si volen seguir vivint de l'ofici, potser que abandonin aquesta suficiència, aquest narcisisme, mentre Diana mor perseguida pels seus propis gossos.